

Dedicat als pessimistes... què més voleu?

Partim de la idea que la UE no vol una Catalunya fora de la CE ni un conflicte que perduri en el temps, per no arriscar la fallida d'Espanya, evitar un efecte contagi i per no obrir una porta al Mediterrani als russos o als xinesos.

Vam arribar a divendres amb ESP amenaçant un 155 hard que hauria de durar mesos i ho arrassaria tot, amb complicitat de mitjans i jutges. Catalunya hi arribava apuntant una DUI total, amb molta població disposada a desobeir de forma sostinguda i l'assemblea d'alcaldes mobilitzada per reemplaçar el govern.

I resulta que divendres tenim una Declaració emocional sense cap valor legal i el 155 més curt que permet la llei, amb eleccions en 54 dies. No havien de ser sis mesos? A tot això, EU avisant públicament a Moncloa que no hi ha lloc per la violència i el govern català preparant unes colònies a Brussel·les.

La derrota per Espanya és gravíssima: un 155 short i exprés, amb unes eleccions ja sense marge per il·legalitzar-nos i que ens brinden un match-ball. És tan fotut, que no pot ser idea seva. Aquesta és la nostra victòria en la batalla de divendres.

La contrapartida que ofereix el govern també hi ajuda; no mobilitzar el carrer i no arriscar la integritat de tots en intentar fer efectiva la DUI. La percepció és que el 21D ve ordenat d'Europa i que a l'independentisme ja li va bé perquè el cost i el risc eren enormes.

Tinc la impressió que el Govern tenia millor preparat l'1 d'octubre que l'endemà, però que l'èxit va superar qualsevol previsió, fins al punt que es va generar una inèrcia de veure possible una independència efectiva i real, pràctica. Però potser no teníem les eines necessàries per garantir-la. Que estiguessim disposats a donar-ho tot no vol dir que fos la millor idea.

Sobre els reconeixements, diumenge Israel va aprovar no condemnar la DUI, és a dir, desobeir la instrucció de la diplomàcia espanyola. Potser altres països signaran resolucions semblants els propers dies i és el màxim al que podem aspirar ara (i és moltíssim!), perquè no podem esperar reconeixements oficials si ni nosaltres mateixos publiquem la DUI al DOGC. Roma no es va construir en una tarda i crec que és important que ens fixem amb què ha aconseguit el procés a dia d'avui.

* Un independentisme cohesionat més enllà de les sigles polítiques.

* El conflicte totalment internacionalitzat.

* Simpaties internacionals per la causa i sensibilització.

* Espanya associada a la violència i a pressions diplomàtiques.

* EU intervé frenant a Espanya amb una consulta el més ràpid possible. (Mitjançant la legislació espanyola per no humiliar-los més).

Què més voleu, pessimistes?!

Aconseguir això era el pla A des del primer dia, la resta són recursos i cartes que té el govern per gestionar cada revolt. Sense haver-nos cregut que era possible no hauríem arribat fins aquí, o sigui que no us sentiu enganyats. Tot el que hem fet i patit era imprescindible per aconseguir aquesta posició d'avantatge.

Tenim un match-ball el proper 21-D i no importa qui ho hagi convocat administrativament. Penso que l'independentisme faria bé de repetir una llista conjunta i civil. Conjunta perquè els partits del Sí no tenen temps de marcar perfil propi i perquè ja ens és igual votar Puigdemont o Gabriel. Civil perquè reforçaria la base popular i evitaria crear una duplicitat amb Puigdemont (a l'exili però president legítim).

Això sí és cohesió, joder.

Crec que el sobiranisme també faria bé de fer alguna concessió per incloure el dantefachinisme a la causa i guanyar amb una majoria encara més gran. Aquest Front Pel Sí (o per Decidir, segons dèiem...) pot arrassar el 21-D i guanyar la partida definitivament. Si tenim la legitimitat i els números, no ens ha de fer cap por demostrar-ho de nou, ara amb la fórmula que ens proposa el status quo. Potser és la millor oferta que poden fer ara per ara i no és poc, que ens comptem el més ràpid possible.

“Oh, es que estic esgotat i tinc pressa”. Sabíem que seria llarg, una mica de confiança i paciència, caram, que no ho hem tingut mai tan aprop i tan fàcil aconseguir una independència real i efectiva.

Ara descansem i desintoxiquem-nos una mica dels mitjans. La meva aposta és que d'aquí al 20-D serà tot soroll perquè que el taulell és el que és i només hi ha un moviment possible. I és definitiu, finalment. Fem-lo, no?

Salut i República!

Àlex Solà, periodista
Director benegre.cat
@alex_sola
30.10.2017